

faa af Finansministeren indbudne til et privat Maaltid. I Haag blev Konferencen i Fjor aabnet af Indenrigsministeren, som selv var Medlem af den, og paa vore Møder viste sig ogsaa Udenrigs- og Justitsministeren. Møderne holdtes i Generalstaternes, Rigsdagens, 1ste Kammers Sal, i den historisk befærdte Binnenhof. Nu skal Konferencen næste Gang, i Sommer, holdes i Bruxelles, og der er ingen Tvivl om, at der ved denne Lejlighed vil blive vist den mere Opmærksomhed fra Regeringens og Autoriteternes Side, end ved noget af de foregaaende Møder. Turen vil før eller senere komme til Danmark. Jeg synes derfor, at det er rimeligt, at man ogsaa her i Tide viser noget mere Opmærksomhed for denne Sag, som man hidtil har, om jeg saa maa sige, set noget fornemt ned paa.

Vort Forslag er aldeles neutralt. Det gør ikke noget som helst Partihenhjælpende, og naar man ved, hvem der deltager i disse Konferencer, vil man ogsaa vide, at det er Folk af de forskellige Partier. Jeg synes, at det ikke er saa aldeles uvæsentligt, at Medlemmer af de forskellige Folkerepræsentationer komme sammen for at udveksle Tanker. Det har ogsaa sin Betydning for det fredelige Forhold mellem Folkene. Vel tager man ikke her som i andre Lande i Umindelighed Regeringens Medlemmer af Folkerepræsentationerne, men jeg har paa disse Konferencer truffet mange, som havde været Medlemmer af de forskellige Regeringer eller senere skulde blive det. Jeg tror derfor, at dette har sin store Betydning i politisk Henseende. Selv om det eneste Formaal var det, der staar i Programmet for den danske interparlamentariske Gruppe, at lette Tankudvekslingen mellem de forskellige Rigsdages Medlemmer, vilde det være meget nyttigt. Men desuden har Konferencen det Formaal at forhandle Emner, som kunne bidrage til en fredelig Løsning af Uenigheder, der kunne opkomme mellem Staterne, eller, som det udtrykkes i vort Program, undersøge Aarsagerne til internationale Uenigheder. Der er desuden en særlig Grund til, at Forslaget kommer frem i Aar, og at jeg benytter denne Lejlighed til at komme frem dermed, uagtet det ikke har været stillet i det sidste Par Aar, og det er, at der fra danske Rigsdagsmænds Side, fra den interparlamentariske Gruppe, hvortil omtrent Halvdelen af Rigsdagens Medlemmer har sluttet sig, er stillet et bestemt Forslag, som i Løbet af de sidste Dage er blevet omdelt paa ærede Rigsdagsmedlemmers Bladser. Dette Forslag gaar ud paa at bede den internationale Konferences Medlemmer om

at opfordre de Parlater, til hvilke de hører, til at formaa Regeringerne til at sende delegerede til en eventuel diplomatisk Conference med det Formaal at udpege de Stater, der maatte have Krav paa en vedvarende Neutralitet. Det er jo et Spørgsmaal, der kan siges at have staaet længe paa den politiske Dagsorden her i Danmark, og som har faaet fornyet Bægt ved, hvad der er foregaaet i den sidste Tid. Naar jeg siger, at det længe har staaet paa Dagsordenen her, siger jeg blandt andet til, at efter den sidste ulykkelige Krig befuldmægtigede den daværende Konsejlspræsident og Udenrigsminister, Bluhme, de danske delegerede paa Wienerkongressen til at undersøge, om der ikke kunde opnaas for Danmark en lignende neutral Stilling, som den, Belgien og Svejts allerede havde. Dette bragte jeg frem her i Tinget under Forespørgselen til den forrige Udenrigsminister den 23de Januar 1885. Den Gang viste det sig imidlertid, at Regeringen havde forandret sin Mening, idet der blev svaret, at Danmark ikke vilde opgive sin Handelfrihed. Det var Kærnepunktet i Regeringens Svar. Jeg har Grund til at tro, at Svaret ikke vilde falde ganske saaledes ud, om denne Forespørgsel blev gentaget. Det støtter jeg paa forskellige Ting, blandt andet paa, hvad den nuværende højtærede Krigsminister har udtalt her i Folketinget den 12te December 1874. Han sagde da: „Jeg ved meget godt, at der er mange ærede Medlemmer, der tro at kunne se en Trøst i en anerkendt neutral Stilling for vort Land. Jeg for min Person ønsker intet hellere“. Men jeg skønner ogsaa, at Regeringen maa stille sig venlig til denne Tanke, naar jeg læser, hvad den ærede Konsejlspræsident, som jeg glæder mig ved at se her i Dag, udtalte her den 11te Oktober forrige Aar under Finanslovens 1ste Behandling i den meget vigtige Udtalelse, der saa at sige er Regeringens Program. Han udtalte da, at „den samstemmende Beslutning, som er tagen af begge Tingene“, hvorved der sigtedes til Rigsdagsbeslutningen af 2den og 3dje April forrige Aar, var „den historiske Grund, paa hvilken Ministeriet staar“, og at Regeringen „følgelig kan acceptere og slutte sig dertil“, og „saa maa Ministeriets Standpunkt i Fremtiden naturlig være dette, at bidrage til, at disse Tilstande bevarer og udvikles videre.“ Der vil jeg da pege paa det fjerde Punkt i Rigsdagsbeslutningen, som just trænger til at udvikles videre, nemlig den Opfordring, som hele Rigsdagen har rettet til Regeringen om ved gunstig Lejlighed at søge vor